

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Filipa Dienstbiera, soudkyně Veroniky Juříčkové a soudce Štěpána Výborného v právní věci žalobkyně: [redacted] sídlem [redacted] zastoupené [redacted] [redacted] [redacted] advokátem, sídlem [redacted] proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, sídlem Jeremenkova 1191/40a, Olomouc, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 9. 2024, č. j. KUOK 110380/2024, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 9. 1. 2025, č. j. 65 A 95/2024-20,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobkyně **s e z a m í t á**.
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :**I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem**

[1] Žalobkyně požádala dne 31. 12. 2023 obec [redacted] o poskytnutí informací v režimu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále „InfZ“). Obec vyřídila žádost tak, že část požadovaných informací poskytla a ve zbytku rozhodla o odmítnutí poskytnutí požadovaných informací. Žalobkyně proti postupu obce jako povinného subjektu brojila jednak stížností podle § 16a InfZ, jednak odvoláním. Žalovaný zrušil rozhodnutí obce o odmítnutí a věc vrátil obci k novému projednání, současně dle § 16a odst. 6 InfZ přikázal obci žádost o informace ve zbylém rozsahu vyřídit.

[2] Totéž se dvakrát opakovalo. Dne 14. 8. 2024 obec vydala v pořadí třetí rozhodnutí o částečném odmítnutí poskytnutí informací a téhož dne zaslala žalobkyni přípis, jímž měly být zbylé informace poskytnuty. Žalobkyně se proti postupu obce znovu bránila stížností podle § 16a InfZ a odvoláním. Žalovaný rozhodnutím ze dne 27. 9. 2024 zrušil rozhodnutí obce, jímž byla

žádost o informace částečně odmítnuta, a věc vrátil obci k novému projednání (výrok I) a stížnost žalobkyně dle § 16a InfZ pro opožděnost odmítl (výrok II).

[3] Rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 9. 2024 v rozsahu obou výroků napadla žalobkyně žalobou.

[4] Krajský soud shledal žalobu nepřijatelnou, pročež ji odmítl.

[5] Ve vztahu k výroku I krajský soud konstatoval, že dle ustálené judikatury rozhodnutí, kterým odvolací orgán zruší nepravomocné rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a věc mu vrátí k dalšímu řízení, není rozhodnutím podle § 65 odst. 1 s. ř. s., neboť takové rozhodnutí není konečné a samo o sobě nezasahuje do právní sféry adresátů. Judikatura dovodila, že ve věcech dle zákona o svobodném přístupu k informacím může žadatel o informace podat žalobou proti rozhodnutí povinného subjektu, kterým povinný subjekt po předchozím zrušovacím rozhodnutí odvolacího orgánu znovu odmítl požadovanou informaci poskytnout. Krajský soud uzavřel, že žalobkyně žalobu nesprávně směřovala vůči rozhodnutí žalovaného, který žalobkyni vyhověl a rozhodnutí obce zrušil. Pokud měla žalobkyně za to, že dochází k nepřijatelnému *ping-pongu*, měla brojit přímo proti rozhodnutí obce ze dne 14. 8. 2024. Soud nemohl poučit žalobkyni o tom, aby svou žalobu změnila a směřovala ji proti rozhodnutí obce ze dne 14. 8. 2024, protože vůči tomuto rozhodnutí by žaloba byla opožděná.

[6] Ve vztahu k výroku II rozhodnutí žalovaného krajský soud poukázal na to, že dle judikatury stížnost na postup povinného subjektu dle § 16a odst. 1 písm. b), resp. písm. c) InfZ má charakter prostředku ochrany proti nečinnosti, jehož výsledkem není rozhodnutí, kterým by bylo zasaženo do práv žadatele o informace. Pouze v případě rozhodnutí o stížnosti, kterým je potvrzen postup povinného subjektu, který podle § 14 odst. 5 písm. c) InfZ odloží žádost o informace, se jedná o rozhodnutí dle § 65 odst. 1 s. ř. s. Krajský soud vyhodnotil, že rozhodnutí, kterým byla pro opožděnost odmítnuta stížnost podaná dle § 16a odst. 1 písm. b), resp. c) InfZ, je rovněž třeba vnímat jako způsob vyřízení prostředku ochrany proti nečinnosti [s výjimkou případů, kdy by směřovala proti odložení žádosti o informace dle § 14 odst. 5 písm. c) InfZ], kterým žadateli o informace nebyla poskytnuta ochrana proti tvrzené nečinnosti povinného subjektu. Pokud není rozhodnutí o stížnosti, ve kterém se věcně přezkoumává nečinnost povinného subjektu, rozhodnutím, které by zasahovalo do práv žadatele o informace, tím spíše jím nemůže být rozhodnutí, kterým se nadřízený orgán nečinností odmítne zabývat z procesních důvodů. Rovněž je nutné vzít na zřetel, že stále je předmětem řízení tvrzená nečinnost, nikoliv meritorní vyřízení žádosti, tj. nemůže se jednat o rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Soud poučil žalobkyni o možnosti upravit žalobu směřující proti výroku II rozhodnutí žalovaného na žalobu proti nečinnosti povinného subjektu, žalobkyně však setrvala na žalobě proti rozhodnutí.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[7] Proti usnesení krajského soudu podala žalobkyně (stěžovatelka) kasační stížnost dle § 102 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“).

[8] Stěžovatelka uvedla, že žalobou napadeným rozhodnutím, jakož i předchozím rozhodnutím a postupem žalovaného a zejména povinného subjektu byla zkrácena na právech. Zdůraznila, že povinný subjekt postupoval účelově, nezákonně, nerespektoval závazné právní názory žalovaného a řízení zatěžoval různými vadami. Docházelo k nepřijatelnému *ping-pongu*. V žalobě stěžovatelka uvedla konkrétní příklady nezákonného jednání povinného subjektu i žalovaného. Ačkoli soud uvedl, že jejím výhradám rozumí, stěžovatelka zůstala nepochopena.

[9] Kontinuálním nezohledňováním pokynů žalovaného dochází k zásahům do práv stěžovatelky i do veřejného zájmu na svobodný přístup k informacím. Takové postupy nejsou

pokračování

nečinnostní, jde o systematickou činnost. Stěží lze konstatovat, že se takové postupy nedotýkají přímo práv stěžovatelky. Povinný subjekt i žalovaný formálně konají, namísto toho, aby došlo k nastolení pořádku, vzniká větší chaos. Předmětem sporu není nečinnost, důvodem podání žaloby i kasační stížnosti je nezákonnost v rozhodování.

[10] Stěžovatelka namítala nesprávnou aplikaci judikaturních závěrů. Dle stěžovatelky má být vyřešena otázka, zda v kontextu skutkových okolností jejího případu obстоjí závěr o nepřípustnosti žaloby proti rozhodnutí, kterým byla pro opožděnost odmítnuta opakovaná stížnost proti způsobu vyřízení žádosti o informace a kterým došlo ke zrušení rozhodnutí povinného subjektu a vrácení věci k dalšímu projednání. Dle stěžovatelky jsou okolnosti jejího případu excesivní a jsou s to prolomit judikaturní závěry. Stěžovatelka se táže, v čem je spatřována nečinnost a proč je chráněn nezákonný postup namísto toho, aby došlo k poskytnutí rychlé a účinné soudní ochrany. Stěžovatelka nepopírá, že stížnost nepodala ve lhůtě podle § 16a odst. 3 InfZ. Odmítnutí stížnosti však nelze považovat za postup konformní s ochranou subjektivních práv a veřejných zájmů. Stěžovatelka je přesvědčena, že k její stížnosti mělo být přihlédnuto. Jevilo se, že povinný subjekt hodlá určité informace poskytnout, stěžovatelka nepovažovala za racionální před poskytnutím informací podat další stížnost k žalovanému.

[11] Dále stěžovatelka namítala, že neměla prostor brojit komplikovanou správní žalobou přímo proti rozhodnutí povinného subjektu ze dne 14. 8. 2024. Žalovaný vydal své rozhodnutí, jímž bylo rozhodnutí povinného subjektu ze dne 14. 8. 2024 zrušeno. Stěžovatelce nezbylo než podat žalobu proti rozhodnutí žalovaného.

[12] Stěžovatelka byla v dobré víře, že činí vše potřebné pro ochranu svých práv. Proti rozhodnutí povinného subjektu ze dne 14. 8. 2024 a postupu povinného subjektu podala odvolání a stížnost a požádala o lhůtu pro doplnění. Žalovaný však na lhůtu nereagoval, namísto toho vydal překvapivé rozhodnutí. Stěžovatelka považuje za nespravedlivé a nevyvážené, že povinný subjekt se lhůtami nakládá dle vlastního uvážení, aniž by byl penalizován, stěžovatelce není vyhověno v jediné žádosti. Žalovaný vydal rozhodnutí, aniž by provedl zákonný postup odstraňování vad, který bylo lze očekávat. Takový postup žalovaného přímo zasahuje do práva stěžovatelky a prolomuje závěr soudu o nepřípustnosti žaloby. Žalovaný měl možnost zamezit dalšímu ping-pongu, což neučinil.

[13] Stěžovatelka dále požádala Nejvyšší správní soud o přezkum otázky doručování, stěžovatelka totiž v tomto kontextu shledává zásadní vady rozhodnutí žalovaného, pro které by bylo namíste snad shledat i jeho nicotnost.

[14] Závěrem stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[15] **Žalovaný** ve vyjádření uvedl, že souhlasí se závěry krajského soudu. Dále se žalovaný vyjádřil k námitkám směřujícím proti jeho rozhodnutí, mj. vysvětlil, proč nevyzval povinný subjekt dle § 16 odst. 4 InfZ a nepřikázal povinnému subjektu požadované informace poskytnout dle § 16 odst. 5 InfZ.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[16] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná.

[17] Poté přezkoumal napadené usnesení krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

[18] Pokud kasační stížnost směřuje proti rozhodnutí, jímž byla žaloba odmítnuta, přichází v úvahu pouze stížní důvod dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí krajského soudu o odmítnutí žaloby. Nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu či zastavení řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. může obecně spočívat v nesprávném posouzení právní otázky soudem, v nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost či nedostatek důvodů, zejména skutkových, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek, že došlo k odmítnutí návrhu a tím i odmítnutí soudní ochrany, ač pro takový postup nebyly splněny podmínky (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2016, č. j. 6 As 2/2015-128). Z povahy věci nelze namítat žádné jiné důvody (srov. nálezn Ústavního soudu ze dne 17. 5. 2007, sp. zn. III. ÚS 93/06, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2006, č. j. 2 As 45/2005 - 65).

[19] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval argumentací krajského soudu vztahující se k přezkumu výroku I rozhodnutí žalovaného, jímž bylo k odvolání stěžovatelky rozhodnutí povinného subjektu – obce [redacted] – v části zrušeno a v tomto rozsahu byla věc povinnému subjektu vrácena k novému projednání.

[20] Dle § 65 odst. 1 s. ř. s. *„kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen „rozhodnutí“), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.*

[21] Krajský soud správně vycházel z konstantní judikatury, z níž vyplývá, že rozhodnutí odvolacího orgánu vydané dle § 90 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, kterým se odvoláním napadené rozhodnutí nebo jeho část ruší a věc se vrací k novému projednání správnímu orgánu I. stupně, který rozhodnutí vydal, zásadně nemůže být rozhodnutím, jak jej vymezuje § 65 odst. 1 s. ř. s. Takové rozhodnutí totiž nijak nezasahuje do hmotněprávní sféry adresátů rozhodnutí, jelikož není konečným rozhodnutím ve věci (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2008, č. j. 2 As 37/2007-111, ze dne 31. 3. 2010, č. j. 9 As 30/2010-219, ze dne 19. 1. 2011, č. j. 3 As 16/2010-69, ze dne 8. 12. 2022, č. j. 6 As 199/2022 - 38, či ze dne 2. 4. 2025, č. j. 6 As 269/2024 - 24).

[22] Výrokem I rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně (obce [redacted] jako povinného subjektu) a věc mu byla vrácena k novému projednání. Věc se tak po vydání žalobou napadeného rozhodnutí vrátila do stádia řízení v prvním stupni, kde o ní bude znovu rozhodováno. Výrok I rozhodnutí žalovaného nemění nic na veřejných subjektivních právech stěžovatelky, žádné právo ani povinnost jí nezakládá, nemění, neruší ani závazně neurčuje, přestože je v jeho odůvodnění vysloven právní názor, který je pro správní orgán I. stupně závazný. Správním aktem, který zasahuje do hmotněprávní sféry stěžovatele, může být až nové rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které ve věci samé bude vydáno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2021, č. j. 5 As 28/2021-38, nebo ze dne 9. 9. 2021, č. j. 8 As 61/2021-32).

[23] Rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2018, č. j. 7 As 192/2017 - 35, tento závěr potvrzuje i pro situace procesních obstrukcí povinného subjektu dle zákona o svobodném přístupu k informacím či procesního ping-pongu. Není možné žalovat rozhodnutí žalovaného, které ruší rozhodnutí povinného subjektu; takové rozhodnutí totiž do právní sféry žadatele nijak nezasahuje (bod 35 rozsudku č. j. 7 As 192/2017 - 35).

[24] V zájmu poskytnutí ochrany žadateli o informace v situacích procesního ping-pongu nicméně rozšířený senát v rozsudku č. j. 7 As 192/2017 - 35, a to i s ohledem na smysl pravomoci soudu dle § 16 odst. 4 věty druhé InfZ, dovodil, že žadatel o informace může ve věcech svobodného přístupu k informacím podat žalobu přímo proti rozhodnutí povinného subjektu, kterým povinný subjekt po předchozím zrušovacím rozhodnutí odvolacího orgánu znovu odmítl

pokračování

požadovanou informaci poskytnout. V situacích procesního ping-pongu lze totiž potencialitu negativního zásahu do právní sféry žalobce přičítat rozhodnutí povinného subjektu, nikoli rozhodnutí odvolacího orgánu. Využití možnosti napadnout prvostupňové rozhodnutí stěžovatelka ostatně avizovala ve svém odvolání, tato možnost jí tedy byla známa. Argument stěžovatelky, že neměla prostor brojit žalobou proti rozhodnutí povinného subjektu, tedy v tomto kontextu není srozumitelný.

[25] Na uvedených závěrech nic nemění ani namítaná skutečnost, že žalovaný svým zrušujícím rozhodnutím neuložil povinnému subjektu požadované informace poskytnout. Nejvyšší správní soud neshledal tvrzenou specifickou okolností projednávaného případu, která by mohla odůvodnit odklon od zákonné úpravy, že žalobou proti nezákonnému rozhodnutí správního orgánu dle § 65 a násl. s. ř. s. může žalobce napadnout jen takové rozhodnutí, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti žalobce a s nímž je spojeno tvrzené přímé zkrácení na právech žalobce (§ 65 odst. 1 s. ř. s.).

[26] Nejvyšší správní soud se dále zabýval argumentací vztahující se k přezkumu výroku II rozhodnutí žalovaného, jímž byla pro opožděnost odmítnuta stížnost stěžovatelky na postup při vyřizování žádosti o informace. Touto stížností stěžovatelka namítala, že povinný subjekt informace ve skutečnosti neposkytl, přičemž rozhodnutí o odmítnutí nevydal.

[27] Stěžovatelka v kasační stížnosti připustila, že její stížnost na postup povinného subjektu byla opožděná, namítala však excesivnost okolností, pro které měla být stížnost připuštěna, a zpochybňovala právní názor krajského soudu o nečinnosti.

[28] Dosavadní judikatura sice neodpovídá přímo na otázku, zda je žalobou dle § 65 a násl. s. ř. s. žalovatelné rozhodnutí, jímž nadřízený orgán stížnost žadatele o informaci dle § 16a InfZ odmítl z procesních důvodů, odpověď však lze z dosavadní judikatury dovodit.

[29] V usnesení ze dne 20. 11. 2018, č. j. 5 As 18/2017 - 40, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu dospěl k závěru, že potvrzení postupu povinného subjektu dle § 16a odst. 6 písm. a) InfZ nadřízeným orgánem vydané na základě stížnosti dle § 16a odst. 1 písm. b), resp. c) InfZ není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s.; žadatel o informaci se může bránit vůči povinnému subjektu nečinností žalobou podle § 79 odst. 1 s. ř. s. Potvrzením postupu povinného subjektu dle § 16a odst. 6 písm. a) InfZ nadřízeným orgánem není právní sféra žadatele o informaci dotčena; nadřízený orgán svým závěrem nemůže ovlivnit žadatelova veřejná subjektivní práva, neboť nerozhodl o žádosti či její části, jejíž vyřízení se žádá (nerozhodl o merituu věci). Potvrzením postupu povinného subjektu dle § 16a odst. 6 písm. a) InfZ nadřízeným orgánem se neřeší meritorní způsob vyřízení žádosti o informace, který z povahy věci u prostředku ochrany proti nečinnosti dle tvrzení žadatele o informace absentuje.

[30] Judikatura rovněž potvrzuje, že usnesení podle § 80 odst. 6 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, kterým správní orgán nevyhovuje žádosti účastníka o vydání opatření proti nečinnosti, není rozhodnutím o věci ve smyslu § 65 s. ř. s. (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2010, č. j. 5 Ans 2/2010-127, nebo ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 Ans 5/2009-113); ustanovení o ochraně proti nečinnosti podle správního řádu (§ 80) se přitom použije při postupu podle zákona o svobodném přístupu k informacím subsidiárně (§ 20 odst. 4 InfZ) (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2022, č. j. 5 As 96/2022-45).

[31] Nejvyšší správní soud se ztotožnil s úvahou krajského soudu, že pokud se právní sféry jednotlivce nedotýká rozhodnutím o stížnosti, jímž byla věcně přezkoumána nečinnost povinného subjektu (resp. jímž byl potvrzen postup povinného subjektu), tím spíše se právní sféry jednotlivce nemůže dotýkat rozhodnutí, jímž se nadřízený orgán nečinností povinného subjektu odmítne zabývat z procesních důvodů (v případě stěžovatelky z důvodu opožděného uplatnění stížnosti na postup při vyřizování žádosti o informace). Závěr krajského soudu, že odmítnutí stížnosti

žadatele o informaci dle § 16a InfZ pro opožděnost není rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., shledal Nejvyšší správní soud správným.

[32] Nejvyšší správní soud souhlasí s náhledem krajského soudu, že namíste bylo uplatnit žalobu na ochranu proti nečinnosti povinného subjektu dle § 79 a násl. s. ř. s., jíž se lze domáhat toho, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé. Nečinnostní povaha postupu povinného subjektu je dána tím, že dle tvrzení stěžovatelky povinný subjekt o části žádosti nevydal rozhodnutí o odmítnutí ve smyslu § 15 InfZ, aniž informace v tomto rozsahu poskytl. Takto popsala důvod své obrany i sama stěžovatelka ve stížnosti na postup povinného subjektu. O možnosti změny žaloby byla stěžovatelka krajským soudem poučena, setrvala však na svém postoji.

[33] Namítá-li stěžovatelka, že postupem povinného subjektu či žalovaného dochází i k zásahu do veřejného zájmu na přístup k informacím, je třeba uvést, že správní soudnictví je koncipováno k ochraně veřejných subjektivních práv, nikoli k ochraně veřejných zájmů (§ 2 s. ř. s.).

[34] Dle § 70 písm. a) s. ř. s. jsou ze soudního přezkoumání vyloučeny úkony správního orgánu, které nejsou rozhodnutími ve smyslu § 65 s. ř. s. Podle § 68 písm. e) s. ř. s. *je žaloba nepřijatelná, domáhá-li se přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumání podle tohoto nebo zvláštního zákona vyloučeno.* Podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. *soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh je nepřijatelný.*

[35] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že krajský soud žalobu odmítl v souladu se zákonem.

[36] Ke stěžovatelčině námitce, že žalovaný nereagoval na její žádost o poskytnutí lhůty pro doplnění, je třeba uvést, že předmětem přezkumu v nynějším řízení před Nejvyšším správním soudem bylo výlučně usnesení krajského soudu o odmítnutí stěžovatelčiny žaloby (§ 102 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud byl oprávněn přezkoumat pouze otázku, zda krajský soud žalobu stěžovatelky odmítl v souladu se zákonem. Mimo rámec možného přezkumu tak byly námitky stěžovatelky směřující proti rozhodnutí žalovaného či řízení jemu předcházejícímu. Ze stejného důvodu se Nejvyšší správní soud nemohl zabývat žádostí stěžovatelky o „přezkum otázky doručování“ (vztahující se dle poznámky pod čarou č. 1, str. 4 kasační stížnosti k postupu povinného subjektu spočívajícímu v „Poskytnutí informací na žádost“ ze dne 29. 10. 2024).

IV. Závěr a náklady řízení

[37] S ohledem na shora uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, pročez ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[38] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první a odst. 7 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla úspěch ve věci, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci úspěch, v řízení o kasační stížnosti mu však nevznikly žádné náklady překračující rámec jeho úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. srpna 2025

JUDr. Filip Dienstbier, Ph.D. v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Ivana Krejčí